

UNU

299 ORE, 54 MINUTE

Acum profesorul vorbea despre Războiul Civil, iar în minutul următor a dispărut.

Pur și simplu.

A dispărut.

Nici un poc. Nici o lumină. Nici o explozie.

Sam Temple stătea la ora de istorie privind în gol la tablă, pierdut printre gânduri. Se vedea pe plajă, împreună cu Quinn. Jos pe plajă cu plăcile de surf, urlând, pregătindu-se pentru prima plonjare în apa rece a Pacificului.

Pentru un moment, crezu că doar își imaginase profesorul dispărând. Pentru un moment, crezu că intrase într-un vis.

Sam se întoarse către Mary Terrafino, care stătea chiar în stânga sa.

– Ai văzut și tu, nu-i aşa?

Mary avea privirea atintită către locul în care stătuse profesorul.

– Hm, unde este domnul Trentlake? întrebă Quinn Gaither, cel mai bun, și poate chiar singurul prieten al lui Sam. Quinn stătea fix în spatele lui Sam. Cei doi preferau locurile de la fereastră pentru că, uneori, dacă nimereai unghiul potrivit, puteai să vezi o mică scliere a apei printre clădirile școlii și case.

– Trebuie să fi plecat, zise Mary, fără prea mare convingere.

Edilio, un puști nou pe care Sam îl considera relativ interesant, spuse:

– Nu, omule, puf.

Făcu un gest cu degetele ce ilustra destul de bine acest concept. Copiii se uitau unii la alții, întorcându-și capul în toate direcțiile, chicotind agitați. Nici unuia nu îi era frică. Nici unul nu plângea. Totul părea destul de hios.

– Domnul Trentlake a dispărut? spuse Quinn cu un zâmbet reținut.

– Hei, spuse cineva, unde e Josh?

Toți se întoarseră să îl caute.

– A fost aici azi?

– Da, a fost aici. A fost chiar aici lângă mine.

Sam recunoșcu vocea. Era a lui Bette. Bette cea neastâmpărată.

– Tocmai a dispărut, spuse Bette.

– La fel ca domnul Trentlake.

Ușa către corridor se deschise. Toți ochii se ațințiră într-acolo. Domnul Trentlake urma să intre, poate împreună cu Josh, și să le explice cum a reușit să facă acest truc și apoi să revină la explicațiile sale despre Războiul Civil, de care nimeni nu era interesat.

Dar nu era domnul Trentlake, era Astrid Ellison, o elevă de clasa a nouă. Astrid cea deșteaptă. Anul trecut, ea fusese în clasă cu Sam. Avea tot treisprezece ani ca și Sam, dar o trecuseră într-o clasă mai mare pentru că... ei bine, era un geniu. Era înscrisă la toate orele de avansați și la unele discipline se pregătea și prin cursurile *online* ale universității.

Astrid avea părul blond și lung până la umeri și obișnuia să poarte o bluză apretată, albă, cu mânecă scurtă, care mereu îi atragea atenția lui Sam. El nu era de nasul lui Astrid și știa asta, dar nici o lege nu îl împiedica să se gândească la ea.

– Unde este profesorul vostru? întrebă Astrid.

Toți ridicară din umeri.

– A dispărut, spuse Quinn de parcă era ceva amuzant.

– Nu este pe corridor? întrebă Mary.

Astrid clătină din cap.

– Se întâmplă ceva ciudat. Cercul de matematică... eram doar noi trei cu profesoara.

– Ce? zise Sam.

Astrid se întoarse imediat către el. Sam nu mai putu să privească în altă parte, cum făcea de obicei, pentru că, de data aceasta, privirea ei era diferită: era speriată. Ochii ei albaștri pătrunzători erau acum larg deschiși și mult mai albi.

– Au dispărut. Pur și simplu nu mai sunt.

– Și profesoara? întrebă Edilio.

– Și ea a dispărut, spuse Astrid.

– A dispărut?

– Puf, spuse Quinn, începând să-și dea seama că poate până la urmă nu era o glumă.

Sam auzi un zgomot, de fapt mai mult de unul. Erau alarmele mașinilor din oraș care se auzeau în depărtare. Se ridică, fiind conștiient de tot ce se întâmpla și se îndreptă către ușă cu pași greoi. Astrid se dădu la o parte, permitându-i lui Sam să treacă pe lângă ea. Pași atât de aproape, încât Sam putu simți miroslul șamponului ei.

Sam privi în stânga către sala de calcul în care știa că Astrid se întâlnea cu cercul de matematică. Sala 211. Din următoarea sală, 213, un puști scoase capul. Părea pe jumătate speriat și pe jumătate amețit, asemenea cuiva urcându-se într-un montagne russe.

În cealaltă direcție, spre sala 207, copiii râdeau foarte tare. Ciudat de tare. Elevi de clasa a cincea. De partea cealaltă a corridorului, din sala 208, apărură trei elevi de clasa a șasea și se opriră brusc, holbându-se la Sam de parcă urma să ţipe la ei.

Perdido Beach era un oraș mic cu o școală mică: toți copiii, de la cei de grădiniță și până la elevii de clasa a nouă, erau adunați într-o singură clădire. Liceul era la o oră distanță de mers cu mașina, tocmai în San Luis.

Sam se îndreptă către clasa lui Astrid. Ea și Quinn erau chiar în spatele lui.

Sala de clasă era goală. Băncile, scaunul profesorului, toate erau goale. Caietele și cărțile de matematică zăceau deschise pe bănci. Calculatoarele, un rând de șase Mac-uri vechi, licăreau abandonate în continuare.

Pe tablă puteai clar să citești cuvântul „polin“.

— Profesoara scria cuvântul „polinomial“, spuse Astrid încet, ca într-o biserică.

— Da, puteam să ghicesc asta, spuse Sam.

— Am avut odată un polinom. Mi l-a înălțurat doctorul C, spuse Quinn.

Astrid ignoră încercarea lui Quinn de a fi amuzant și spuse:

— A dispărut chiar când scria litera „o“. Exact în clipa aceea mă uitam la ea.

Sam arăta cu degetul către ceva. O bucată de cretă era pe podea chiar în locul în care ar fi căzut dacă cineva ar fi scris cuvântul „polinomial“ — orice ar fi însemnat asta — și ar fi dispărut înainte de a termina litera „o“.

— Asta nu este normal, spuse Quinn. Quinn era mai înalt, mai puternic și cel puțin la fel de bun la surf ca și Sam. Dar Quinn, cu zâmbetul lui pe jumătate prostesc și cu tendința de a purta ceva ce nu putea fi numit decât o costumajie — azi aceasta era alcătuită din niște pantaloni scurți și largi, bocanci de armată, un tricou roz de golf și o pălărie gri găsită în pod la bunica sa —, îi dădea un aer ciudat care îi respingea pe unii, iar pe alții îi speria. Quinn era unic, motiv pentru care se potrivea cu Sam.

Sam Temple nu ieșea în evidență. El purta blugi și tricouri simple, nimic care să atragă atenția. Își petrecuse aproape toată viața în Perdido Beach, venind la această școală, și toată lumea știa cine e, dar puțini știau ce e. Era un surfer care nu umbla cu restul surferilor. Era isteț, dar nu un geniu. Arăta bine, dar nu destul încât fetele să îl considere atrăgător.

Singurul lucru pe care îl știau majoritatea copiilor despre Sam Temple era că el era „Sam din autobuz“. Primise această poreclă din clasa a șaptea atunci când plecase într-o excursie cu școala și șoferul autobuzului suferise un atac de cord. Mergeau pe Autostrada 1. Sam l-a dat la o parte pe șofer din scaun și a tras autobuzul pe dreapta, oprind în siguranță, iar apoi a sunat la 911 de pe telefonul șoferului.

Dacă ar fi ezitat chiar și pentru o secundă, autobuzul s-ar fi prăbușit direct în ocean.

Îi apăruse și poza în ziar.

— Toată clasa a dispărut. Toți în afară de Astrid, spuse Sam. Cu siguranță, nu este normal. Încercă să nu se încerce cu numele ei când îl pronunță, dar nu reuși.

Ea avea acest efect asupra lui.

— Da, e cam liniște aici, spuse Quinn. OK, sunt gata să mă trezesc. Pentru prima dată Quinn nu glumea.

Cineva tipă.

Toți trei ieșiră în grabă pe corridorul care acum nu mai era plin de copii. O elevă de clasa a sasea pe nume Becka era cea care tipă. Avea în mână telefonul mobil.

— Nu răspunde nimeni! Nu răspunde nimeni, a strigat ea.

— Nu sună.

Pentru două secunde toată lumea înțepeni. Apoi începu o agitație urmată de zgromotul a zeci de degete tastând pe zeci de telefoane.

— Nu se întâmplă nimic.

— Mama trebuie să fie acasă, ar trebui să răspundă. Nici măcar nu sună.

— Doamne: nu merge nici internetul. Am semnal, dar nu merge.

— Am trei linii.

— Și eu la fel, dar nu merge.

Cineva începu să plângă, scoțând un sunet înfiorător ce te cutremura. Toți vorbeau deodată, cuvintele se transformau în tipete.

— Încercați la 911, ceru cineva cu o voce speriată.

— Pe cine credeai că am sunat?

— Nu merge 911?

— Nimic nu merge. Am încercat deja jumătate din numerele cu apelare rapidă și nu merge nici unul.

Coridorul era plin de copii de parcă ar fi fost pauză și toți schimbau clasele. Însă nimici nu se grăbeau să ajungă la următoarele ore de clasă, nimici nu se juca, nu deschidea dulapurile, nu se îndrepta în nici o direcție, doar stăteau acolo toți, ca o cireată pe cale să dea năvală.

Alarma se declanșă puternic ca o explozie. Toți tresăriră de parcă nu mai auziseră aşa ceva vreodată.

- Ce facem? întrebară mai multe voci.
- Trebuie să fie cineva în birou, alarma s-a oprit, exclamă o voce.
- Are temporizator, idiotule, spuse Howard.

Howard era un vierme, dar era favoritul lui Orc azi și Orc era un bătuș de clasa a șaptea, un munte de mușchi care îi speria și pe cei de a opta. Nimeni nu îi spunea nimic lui Howard. Orice insultă la adresa lui era un atac asupra lui Orc.

- Este un televizor în cancelaria profesorilor, spuse Astrid.

Sam, Astrid și Quinn în urma lor se repeziră către cancelarie coborând scările până la parter unde erau mai puține clase, mai puțini copii. Sam puse mâna pe ușă și toți înțepeniră.

- Nu avem voie să intrăm aici, spuse Astrid.
- Chiar contează, zise Quinn.

Sam deschise ușa. Frigiderul profesorilor era deschis și o cutie de iaurt Danone de afine își vârsase conținutul vâscos pe carpetă miserabilă. Televizorul era pornit, dar nu arăta nici o imagine. Sam căută telecomanda, dar unde era aceasta? Quinn o găsi și începu să schimbe canalele, dar nimic.

– A picat cablul, spuse Sam, fiind conștient că era o concluzie cam proastă.

Astrid se întinse în spatele televizorului și deșurubă cablul coaxial. Ecranul licări și calitatea semnalului se schimbă puțin, dar, pe măsură ce Quinn butona de pe un canal pe altul, tot nu apărea nimic.

– Canalul nouă poți să îl prinzi mereu, chiar și fără cablu, spuse Quinn.

– Profesori, elevi, cablul, telefoanele mobile, toate în același timp? spuse Astrid, încruntându-se, încercând să găsească o soluție.

Sam și Quinn așteptară de parcă ea ar fi avut un răspuns, de parcă urma să spună „da sigur, acum am înțeles“, doar ea era Astrid cea deșteaptă. Însă tot ce spuse a fost:

- Nu are nici un sens.
- Sam ridică receptorul telefonului de pe perete. Nu avea ton.
- Este vreun radio aici? întrebă el.
- Nu era. Ușa se deschise puternic și pe ea intrară în grabă doi băieți de clasa a cincea, cu niște expresii foarte emoționate.

– Noi conducem școala, strigă unul, iar celălalt aprobă printre-un chiuit.

- O să spargem automatul de dulciuri, anunță primul.
- Nu cred că e o idee prea bună, spuse Sam.
- Nu ne spui tu ce să facem, răspunse beligerant, dar nu prea sigur pe el, neștiind dacă avea dreptate.

– Ai dreptate mititelule. Dar nu mai bine încercăm noi toți să ne păstrăm calmul până când înțelegem ce se întâmplă? spuse Sam.

- Păstrează-ți tu calmul, a strigat copilul.
- Celălalt chiui din nou și cei doi plecară.
- Cred că ar fi greșit să le cer să îmi aducă un Twix, șopti Sam.
- Cincisprezece ani, spuse Astrid.
- Nu, aveau în jur de zece, spuse Quinn.

– Nu ei. Cei din clasa mea. Jink și Michael, amândoi erau cu matematica, mult mai buni ca mine, dar aveau dificultăți de învățare, dislexie – asta i-a tras în urmă. Amândoi erau un pic mai mari. Eu eram singura de paisprezece ani. Toți au cincisprezece ani sau mai mult, toți în afară de mine. Sunt singura care are paisprezece ani, spuse Astrid.

– Cred că și Josh din clasa noastră avea cincisprezece ani, spuse Sam.

- Și?
- Avea cincisprezece ani, Quinn. Pur și simplu a dispărut. Dintr-o dată s-a evaporat.

– Nu se poate, spuse Quinn. Toți adulții și copiii mai mari din școală au dispărut. Nu are nici un sens.

- Nu doar cei din școală, spuse Astrid.
- Cum! exclamă Quinn.
- Telefoanele și televizorul? spuse Astrid.
- Nu, nu, nu, spuse Quinn, dând din cap și zâmbind pe jumătate, ca și cum cineva îi spusese o glumă proastă.
- Mama mea, spuse Sam.
- Încetați, spuse Quinn. Ajunge, nu e amuzant deloc.

Pentru prima dată, Sam fu cuprins de panică simțind un fior la baza coloanei vertebrale. Inima îi bătea cu putere, pompând de parcă alergase. Înghiți în sec, trase cât putu de tare aer în piept și observă privirea prietenului său. Nu îl văzuse niciodată pe Quinn aşa de speriat. Ochii lui Quinn erau ascunși în spatele ochelarilor de soare, dar gura îi tremura. Astrid încă era calmă, concentrându-se, încercând să înțeleagă tot ce se întâmpla.

– Trebuie să verificăm, spuse Sam.

Quinn ofă. Deja se întorsese să plece, însă Sam îl prinse de umăr.

– Lasă-mă, frate, se răsti Quinn. Trebuie să merg acasă, trebuie să văd.

– Toți trebuie să vedem, spuse Sam. Hai să mergem împreună.

Quinn încercă să se tragă deoparte, dar Sam îl strânse și mai tare.

– Quinn, împreună! Hai, omule, e ca și cum ai fi dărâmat de val, știi? Odată ce ești aruncat, ce faci?

– Încerci să nu te impacientezi, murmură Quinn.

– Exact. Îți păstrezi calmul când ești prins în vârtej, nu-i aşa? Apoi înoți către lumină.

– O metaforă din surfing? întrebă Astrid.

Quinn nu se mai împotrivi și începu să respire normal.

– Da, ai dreptate, mergem împreună, dar prima dată la mine acasă.

Totul e încurcat, e aşa de încurcat!

– Astrid? întrebă Sam, nesigur dacă ea voia să meargă cu ei doi.

Părea arogant să o întrebe, dar în același timp și greșit să nu o întrebe.

Ea privi către Sam, de parcă spera să găsească ceva în ochii lui. Deodată, Sam realiză că Astrid cea deșteaptă nu știa ce să facă sau unde să meargă mai bine decât el. Părea imposibil.

De pe corridor auzi o cacofonie de voci. Zgomotoase, speriate, unele bălmăjind de parcă ar fi fost bine atâtă timp când nu se opreau din vorbit, iar altele erau pur și simplu sălbatrice.

Nu sună bine. Doar sunetul în sine era însămicător.

– Astrid, vino cu noi, spuse Sam. O să fim mai în siguranță împreună.

Astrid se înfioră la cuvântul „siguranță“, dar aproba.

Școala era ceva periculos acum. Oamenii înfricoșați ajung să facă lucruri înfricoșătoare, câteodată chiar și copiii. Sam știa asta din propria experiență. Frica poate fi periculoasă, frica poate răni oamenii, iar în școală era doar frică peste tot acum.

Viața din Perdido Beach se schimbă. Se întâmplase ceva serios și grav.

Sam speră să nu fie el cauza.